

μόνιμος

μόνιμος, -η, -ο, επίθ. [*<αρχ. μόνιμος <μένω>*], μόνιμος. **1.** που υπάρχει αδιαλείπτως στην ίδια θέση ή κατάσταση: «θέλω τη διεύθυνση της μόνιμης κατοικίας σου || είμαι μόνιμος κάτοικος εξωτερικού». (Λαϊκό τραγούδι: **μόνιμος** κάτοικος Θεσσαλονίκης, **μόνιμος** κάτοικος και στο κορμί της). **2.** (για δημόσιους υπαλλήλους) που δεν μπορεί να εκδιωχθεί από τη θέση του, πριν από τον καθορισμένο χρόνο που ορίζει ο νόμος: «ένας μόνιμος υπάλληλος βγαίνει στη σύνταξη στα εξήντα πέντε του χρόνια». **3.** το αρσ. ως ουσ. **ο μόνιμος** και το θηλ. ως ουσ. **η μόνιμη**, που διατηρείται αδιαλείπτως σε έναν ερωτικό δεσμό ή σχέση: «μπορεί να γυρίζει με πολλές γυναίκες, όμως η μεγάλη του αδυναμία παραμένει η μόνιμη». (Λαϊκό τραγούδι: *ο τελευταίος μου σταθμός είναι ο έρωτας αυτός, ζωή θα ζήσω φρόνιμη κι εσύ θα είσαι η μόνιμη*). Επίρρ. **μόνιμα** και **μονίμως**:

- επί μονίμου βάσεως, βλ. λ. [βάση](#).

- ουδέν μονιμότερον του προσωρινού, βλ. λ. προσωρινός.

- σε μόνιμη βάση, βλ. λ. [βάση](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας